

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 53. Ecclesia Germaniæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Sæculum X.
A. C. 915.
Elatores. Ut vero ad Hungaros nostra oratio redeat, in nullo Historiarum Scriptore portentosæ nationis nomen nos legisse meminimus, etiamsi nulla vel hujus Continentis Regio, vel Insula Romanorum armis inaccessa extiterit. Nisi dicamus, hunc populum, cum pluribus aliis, post longam temporum seriem nomen mutasse.

p. 356.

Præter hanc Epistolam occurrit alia, quæ eundem auctorem habere creditur, & scripta est de illa quæstione: Quare modo (nempe hujus Scriptoris ætate) nullæ Ecclesiæ honori Sanctorum virorum veteris Testamenti, sicut novi, dedicarentur. Et respondet; *Ideo id non fit, quod admodum difficile sit vel omnino impossibile, eorum Reliquias invenire, sine quibus templa ædificari aut consecrari non solent. Ut nihil dicam, quod dies eorum mortis aut martyrii ignoremus.*

§. LIII.

Ecclesia Germanicæ.

Nulla terra magis, quam Germania, Hungarorum incurribus patebat. Anno 912. Franconiam & Thuringiam nemine obsistente expilarunt. Anno sequente, cum Allemanniam, id est, provincias ad superiorem Rheni tractum positas depopularentur, permulti ad Oceanum

*Suppl. Regin.**Herm. Chr.*

num annum a fœderatis Allemannis Ba-
 varisque cæsi sunt. Anno 915. totam
 Allemanniam igne ferroque vastarunt,
 Thuringiam & Saxoniam incursionibus
 vexarunt, & anno 916. usque ad Mona-
 sterium Fuldense pervenerunt. Anno
 vero sequente per Allemanniæ & Alsa-
 tiæ agros usque in Lotharingiam pene-
 trarunt.

Sæculum X.
 A.C. 916.

Bremæ Hungari Ecclesias incende-
 runt, Sacerdotes cornua Altaris ample-
 xos maclarunt, Clericos populo permix-
 tos in captivitatem abstraxerunt. Cum
 vero etiam Cruces confringerent, Chri-
 stianorum Religioni illudentes, derepen-
 te exorta tempestas horrida titiones a
 tectis Ecclesiarum semi combustarum a-
 vulsos in barbarorum capita tanto im-
 petu effudit, ut se se in præterfluentem
 præcipitarent, aut in vindices civium
 manus inciderent. Quod non sine mi-
 raculo factum cuncti crediderunt. Ho-
 gerio in Sede Bremensi successit Renuar-
 dus, quo, cum non integro anno sedis-
 set, anno 616. defuncto, suffectus est Un-
 nius, qui huic Ecclesiæ annis octode-
 cim præfuit. Narrant, Renuardo mor-
 tuo, a Clericis populoque Episcopum e-
 lectum fuisse Leidradum tunc Ecclesiæ
 Remensis Præpositum, qui ad Regiam
 profectus, ut Electionis suæ confirma-
 tionem obtineret, secum Unnium tan-

Adam. c. 46.

c. 47.

L 5 quam

Sæculum X. A. C. 918. quam suum Capellanum illuc deduxisset; at Regem Conradum, Leidradi corporis forma, quam habebat eximiam, spreto, Unnio exiguæ staturæ viro post Leidradum stanti Baculum pastorem tradidisse. Pallium deinde a Joanne X. Papa accepit, & ob singularem virtutem Conrado Regi carus, atque Henrico Successori ejus magno in pretio fuit.

Ecclesia Daniæ illa tempestate dire affligebatur a Rege Gurmio, viro crudeli, qui, Religionem Christianam in suo regno abolere aggressus, Presbyteros eiecit, & complures tormentis fractos necavit.

Aff. Sæc. V. *Ben. p. 25.* Sub idem tempus ad Superos evolavit S. Ratbodus Episcopus Ultrajectensis, Ecclesiæ in Germania singulare Decus. Ita eum in lucem editum appellavit mater sua de nomine Ratbodi Frisæ Ducis, quem proavum ipsa habuerat, & adolescentem deinde Gunthario Archiepiscopo Coloniensi instituendum commisit. Sed adversa hujus Præsulis fortuna juvenem Ratbodem coegit, ipso relicto, in Regia Caroli Calvi & postea Ludovici Balbi versari, non eo consilio, ut splendidam fortunam perageret, sed bonis literis imbueretur, quæ in Palatio docebantur, Magistro Mannone Philosopho, quem deinde ad Monasterium

S. Ratbodus. S. Claudii se recepisse credunt. Inter Man-

nonis Discipulos effulgent Stephanus, Sæculum X.
A. C. 918.
 postea Episcopus Tungrensis, Mancion
 Catalaunensis, & Ratbodus noster, illis
 junior, qui anno octingentesimo nona-
 gesimo nono a Clericis & populo, Rege
 Arnulpho approbante, postquam diu re-
 pugnasset, Episcopus Ultrajectensis ele-
 ctus, & invitus ordinatus est. Illico vi-
 tam Monasticam assumpto habitu ample-
 xus est, secutus exempla S. Willebror-
 di & S. Bonifacii Antecessorum suorum,
 quorum præcipue virtutes imitari con-
 stituerat. Non solum carnibus non ve-
 scebatur, verum etiam duobus tribusve
 diebus jejunium protrahebat.

Civitate Ultrajectensi a Danis seu
 Normannis vastata, Ratbodus sæpe Da-
 ventriæ commorabatur, cumque Frisiam
 inde peragraret, ut Idololatriæ radices
 omnino evelleret, pio conatui obsiste-
 bant barbari. Ipse reluctantes ad con-
 versionem exhortatus, tandem contuma-
 ces, & sibi mortem minitantes anathe-
 mate percutit. Et ecce! peste corre-
 pti ferme omnes interierunt. Plura mi-
 racula patrasse & dono Prophetiæ præ-
 ditus fuisse dicitur. A Rege invitatus,
 ut ad eum veniret, opera ipsius in rebus
 necessariis usuro respondebat, non oportere
 Episcopum negotiis Sæcularibus im-
 plicari, sed tantum pro Rege populoque
 orare & animas Fidelium ad æternam salu-
 tem

Sæculum X. tem perducere. Nec ab isto proposito
 A. C. 919. ulla ratione dimoveri potuit. Exem-
 plum profecto, illa præsertim ætate, ra-
 rum! S. Ratbodus circa annum 918. 29.
 Nov. sanctissime vitam clausit.

Ditmar. l. I.
Reg. Suppl.
 919.

**Henricus
 Auceps.**

Anno sequente cum Rex Conradus moriturum se præsentiret, Eberhardo fratri suo & præcipuis Germaniæ proceribus ad se accersitis, suavitatis, ut Regem eligerent Henricum Ottonis Ducis Saxonie filium, ad regnum præ ceteris idoneum. Ceterum generosi pectoris indicium id erat, quippe inter Conradum & Henricum hunc graves intercesserant inimicitie. Ita nempe Conradus beneficium ab Ottone acceptum reddidit. Obiit deinde 19. Octobr. anno 919. Regni sui octavo, ejusque corpus in Abbatia Fuldensi conditum. Henricus Rex unanimi omnium consensu salutatus, Herigero Archiepiscopo Moguntino ipsum Sacro oleo, more Antecessorum suorum, ungere volenti, ne faceret, prohibuit, dicens, se tanto honore esse indignum. (*) Imperavit vero
 annis

(*) Ad hunc locum in Cardinale Baronio istud legitur: Porro ipsam (unctionem) non sine damno ab eo prætermittam divinitus ostensum est S. Udalrico Augustano Episcopo per visum, cum ei ab Apostolo Petro ad id significan-

annis octodecim Henricus, cognomen- Sæculum X.
to Auceps, in Germaniæ fastis celeberrimus. A. C. 919.

Antequam ad Imperium vocaretur *Ditm. l. 2.*

Henricus, vivente patre, conjugem acceperat viduam, nomine Hatheburgam, specie eximiam & opulentam, sed quæ Religionis velum assumpserat. Monuit errantem Sigismundus Episcopus Halberstadiensis, in cujus Diœcesi degebat, vetuit, ne deinceps hanc mulierem uxoris loco haberet, & utrumque ad Synodum venire iussit. Et tunc quidem Henricus, interposita auctoritate Imperatoris (*) regnantis effecit, ut Episcopi sententia suspenderetur; sed Rex postea electus

ficandum ostensi sunt duo gladii, alter cum capulo, sine capulo alter, distansque ab eo ipsi: Dic Henrico Regi, ensis ille, qui sine capulo est, significat Regem, qui sine Benedictione Pontificali regnum tenebit; capulatus autem, qui Benedictione divina regni tenebit gubernaculo.

(*) Dubia fide hæc niti videntur, nisi forte nomine Imperatoris Conradus accipiendus sit. Nam Berengarii nulla erat in Germania auctoritas, & Ditmarus aliqua se solum audivisse fatetur, cum scribit: *Audivi, quod hic Henricus Romam causa orationis petens plus pedibus quam equo laboraret, Et a multis interrogatus cur sic ageret, culpam profiteretur. Bar. ad hunc an.*

Sæculum IX. electus nullas (*) esse has nuptias agno-
 A.C. 919. vit, & Mathildem, a Magno Witikindo
 genus ducentem, in tori consortem de-
 legit. Sigismundo Episcopo nemo illa
 ætate Germanis majori in pretio erat,
 quem Divinæ humanæque scientiæ, sum-
 mum ingenium, pietas & zelus Sacer-
 dotalis commendabant. Obiit anno
 nongentesimo vigesimo tertio, Henrici
 imperantis quinto, post susceptum Epis-
 copatum trigesimo.

§. LIV.

Ecclesia Hispanica.

In Hispania Rex García, qui anno 910.
 Alphonso Magno successerat, Regnum
 non ultra annos tres tenuit, obiitque
 anno 914. Successit García frater Or-
 dognus II. jam enim prius in Gallæcia
 Sampir. 63. rerum potiebatur, & Sedem Regiam tran-
 64. stulit Legionem, antiquam Romanorum
 Coloniam, & Civitatem Episcopalem,
 cujus Ecclesia Cathedralis SS. Petro &
 Paulo Sacra erat; quam ut Augustiorem
 redderet, Rex Ordognus tres eidem æ-
 des donavit, quondam sub Paganis Ther-
 mas,

(*) Istud omnino exploratum. Unde con-
 funditur Lutheri protervia, qui Doctrinam, &
 Disciplinam, in Saxonia sicut in tota Ecclesia
 tot Sæculis receptam, inaudita temeritate viola-
 re ausus est.